

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Търговище, 19.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МИЛЕН ИВ. СТОЙЧЕВ

Членове: БОРИС Д. ЦАРЧИНСКИ
БИСЕРА Б. МАКСИМОВА

при участието на секретаря СТАНКА Б. ЖЕЛЕВА
като разгледа докладваното от БИСЕРА Б. МАКСИМОВА Въззивно
гражданско дело № 20213500500193 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 249 от 04.06.2021 година, постановено по гр. д. № 1594/2020 година по описа на Районен съд - Търговище, съдът е осъдил „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, седалище и адрес гр. Бургас, съдебен адрес гр. Бургас, ул. “Македония“, № 61-63, офис 1, адв. Х.М. АК-Б да заплати на КР. АТ. КР., ЕГН *****, от гр.Т, съдебен адрес гр.Търговище, ул.*****, адв. Л.И. АК-Т, сумата от 3 936.81 лв., представляваща трудово възнаграждение за периода месец август 2018 г. до 12.11.2018 година, ведно със законната лихва от 14.12.2020 г., на основание чл.128 от КТ. Със същото решение съдът е осъдил „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, да заплати на КР. АТ. КР., сумата от 844.65 лв., представляваща лихва за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение, на основание чл. 86 от ЗЗД. Ответникът „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, е осъден да заплати на адвокат Л.И. И. възнаграждение за оказаната правна помощ на К.К., в размер на 805.58 лв., на основание чл. 38, ал.2 от ЗА., а по сметка на РС-Търговище държавна такса по предявените искове, в размер на 207.47 лв., както и разноски за вещо лице, в размер на 300 лв. Съдът е отхвърлил възражението

на „Фреш Кредит“ ЕООД за прихващане с дължимите от КР. АТ. КР. суми по Решение № 668 от 19.11.2019 г., постановено по гр.д.№ 2280/18 по описа на РСТ и Решение № 42 от 08.04.2020 г. постановено по в.гр.д.№ 41/20 на ОСТ, а именно ликвиден остатък от 1 060.86 лв. обезщетение и 793.73 лв., разноски, като НЕОСНОВАТЕЛНО. С допълнително определение № 902 от 06.07.2021 година съдът е отхвърлил молбата на „Фреш Кредит“ ЕООД за изменение на решението в частта за разноските и за присъждане на по-нисък хонорар на процесуалния представител на ищеца.

Срещу така описаното решение е постъпила въззивна жалба от ответника чрез пълномощника им адв.Х.М., АК-Бургас, в която се излага следното:

Уговореното допълнително възнаграждение за ищеца в процесното Допълнителното споразумение към трудовия договор е обещание за плащане от работодателя „Фреш Кредит“ ЕООД на съответния процент от събраните суми, дължими само за „Фреш Кредит“ ЕООД, но не и от събраните за третото лице суми. Нито в основния трудов договор, нито в което и да е допълнително споразумение, сключени между страните, е предвидено и договорено да се извършва от работника работа в полза на друго лице, освен работодателя. Всяко друго тълкувание на уговорките между страните не съответства нито на действителната им воля, нито се подкрепя от логиката на отношенията, както и от доказателствата. Няма наведени твърдения и представени доказателства, че ответникът-работодател „Фреш Кредит“ ЕООД е уговорил с третото лице „Гаранционен Фонд България“ ЕООД да заплаща за дейностите, извършвани в негова (на третото лице) полза, а именно събиране на суми в полза на „Гаранционен Фонд България“ ЕООД. Съответно сумите, върху които следва да бъде изчислено допълнителното трудово възнаграждение, следва да са само събраните в полза на „Фреш Кредит“ ЕООД, не и за третото лице „Гаранционен Фонд България“ ЕООД.

На следващо място ответникът твърди, че за да отхвърли възражението за прихващане на ответника, съдът е приел, че не са събрани доказателства относно размера на секвестрируемото трудово възнаграждение на ищеца. Считат, че първоинстанционният съд е допуснал съществени нарушения при формулиране на доклада по делото, при което не са определени ясно конкретните спорни факти, не е ясно определена тежестта на доказване за

конкретните относими спорни факти, не е указано от съда какви доказателства сочат или не сочат страните за твърдяните от тях спорни факти. Освен горното, действително нормата на чл. 105 ЗЗД изрично забранява да се прихващат без съгласието на кредитора вземания, но само вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение. Вземането за трудово възнаграждение е такова, което законът квалифицира като несеквестрируемо съобразно нормата на чл.446 от ГПК, но само до определен размер. Съгласие не следва да се изисква от кредитора, когато е направено възражение за прихващане на секвестрируема част от трудовото му възнаграждение, каквато считат, че е сумата, с която се иска прихващане, тъй като търсенето от ищеца възнаграждение е допълнително, т.е. над основното, което е пък в размер над МРЗ и следователно - над несеквестрируемият размер.

Предвид изложеното ответникът моли съда да отмени Решение №249/04.06.2021 г. по гр.д №1594/2020 по описа на РС-Търговище в обжалваната част, като вместо това постановите решение, с което:

- да отхвърли иска за изплащане на допълнително трудово възнаграждение над размера, изчислен върху събраните за „Фреш Кредит“ ЕООД суми (т.е. да отхвърлите иска за възнаграждение за сумите, събрани в офисите на ответното дружество-работодател, но в полза третото лице “Гаранционен фонд България“ ЕООД), и

- да бъде извършено съдебно прихващане с дължимите от ищеца към ответното дружество СУМИ по Решение №688/19.11.2019 г. по гр.д. №2280/2018г. на РСТ и Решение №42/08.04.2020 г. по в.гр.д. 41/2020г. на ОСТ, а именно - дължим изискуем и ликвиден остатък от 1060.86 лв главница и 793.73 лв разноси, като отхвърли иска за същите суми.

По така подадената въззивна жалба е постъпил отговор от ищеца чрез адвокат Л.И., в който отговор се акцентира на следното:

Съдът, след като се е запознал с всички ангажирани от страните доказателства и ги е обсъдил, правилно, мотивирано и обосновано е стигнал до извода, че на доверителя му следва да се плати ДТВ върху всички събрани суми от трите офиса на ответното дружество, а не само върху сумите, събирани в негова полза, без тези за трети лица /ГФБ/. От представеното и

приобщено към доказателствения материал по делото допълнително споразумение между страните към трудов договор № 005/19.09.2016 г. от 01.12.2016 г. е видно, че същите са се съгласили, че доверителят му, считано от същата дата, ще получава ДТВ в размер на 4.5 % върху събраните суми в офисите на гр. Търговище, гр. Попово и гр. Велики Преслав. Именно това е била волята на страните, а не както се твърди от ответника. При липса на конкретно волеизявление от която и да е страните /липса на такава уговорка/, че такова ДТВ ще се начислява само и единствено върху суми събирани в полза на дружеството, то няма как да бъде изтълкувано по този начин. Самото допълнително споразумение, оформено по този си начин е толкова просто и ясно, че допълнително тълкуване и то в очевидна вреда на работника/служителя е недопустимо.

На следващо място се излагат доводи, че съдът няма задължение да оказва на страните по делото как точно да се защитават - какви възражения да правят и какви доказателства да ангажират в тази насока. Страните, респективно техните процесуални представители следва сами да посочат правните основания и да сторят нужните процесуални действия, за да достигнат до желания от тях развой на повдигнатия пред съда спор.

С оглед на горното счита, че решението на първоинстанционния съд е правилно и напълно обосновано, поради което, моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли депозираната жалба като неоснователна и потвърди изцяло решението на ТРС.

Моля за присъждане на разноски във втората инстанция съгласно представения списък, които следва ответника да заплати на процесуалния представител на ищеца на осн. чл. 38, ал.2 от ЗАдв при оставяне без уважение на въззивната жалба в размер съгласно предвиденото в НМРАВ.

Срещу така постановеното определение № 902 от 06.07.2021 година е постъпила частна жалба от ответника. Постъпил е и отговор по нея.

Съдът констатира, че въззивната жалба е подадена в двуседмичния срок по чл. 259, ал.1 от ГПК, налице е надлежна активна и пасивна процесуална легитимация за страните, както и редовна размяна на книжата, поради което въззивната жалба е процесуално допустима и следва да бъде поставена на

разглеждане, обуславящо насрочване на въззивното дело в открито съдебно заседание. Въззивната и частната въззивна жалба ще бъдат разгледани съвместно.

Страните нямат доказателствени искания.

В насроченото пред въззивния съд открито съдебно заседание въззивникът не е взел участие чрез законен или упълномощен представител. Постъпило е писмено становище.

В съдебно заседание въззиваемата страна не се явява и представлява.

Съдът, след като констатира, че въззивната жалба е подадена в срок и е ДОПУСТИМА, провери изложените в нея оплаквания, обсъди представените доказателства и констатира следното:

Безспорно е, че ищецът е работил в ответното търговско дружество и освен основна работна заплата е имал право на възнаграждение над същата по системата за заплащане на труда според изработеното, а не само с оглед престиране на работна сила. Страните по трудовото правоотношение изрично са уговорили, че ищецът има право на възнаграждение в размер на 4.5% от сумите, събрани в офисите на дружеството в гр. Търговище, гр. Попово и гр. Омуртаг. Вещото лице е изчислило размера на това възнаграждение както като брутна сума, така и като чиста сума без удържки.

Съдът съобрази следното:

Основната работна заплата е възнаграждение за изпълнението на определените трудови задачи, задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Тя се определя от трудовия договор или в споразумението по чл. 107 КТ, според прилаганата система на заплащане на труда. Допълнителните трудови възнаграждения са различни плащания: за трудов стаж и професионален опит, за по-висока лична квалификация, за нощен труд, за положен извънреден труд, за работа през почивни дни и дните на официални празници, за времето, през което работникът или служителът е на разположение на работодателя извън територията на предприятието и др.

Допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер са тези по чл. 11 НСОПЗ – за по-висока професионална квалификация (работник или служител, притежаващ образователна и научна степен „доктор” или научна степен „доктор на науките”) и по чл. 12 НСОПЗ – за придобит трудов стаж и професионален опит. Те са задължителни за изплащане (вж. 6, ал. 1, т. 1 НСОПЗ), когато са налице предпоставките за придобиване на правото да се получават от конкретния работник или служител. Премиялното възнаграждение (бонус) за постигнати резултати – индивидуални или общи, е включено в заплатата над основното трудово възнаграждение. Когато заплащането на премията е регламентирано от правилата за работна заплата в предприятието и критерий за получаването е извършената работа (постигнати резултати), а не само времето, през което работникът е предоставил работната си сила, то се касае за възнаграждение над основната работна заплата по системата за заплащане на труда според изработеното – по чл. 17, ал. 1, т. 2 НСОПЗ. То се дължи само доколкото работодателят е определил условията и размера, в който ще се плаща. Те пък следват от договорите и вътрешните правила по чл. 13, ал. 1 от НСОПЗ. Както е изяснено в решение № 176/10.01.2019 г. по гр.д. № 3658/2017 г. на ВКС, III г.о., съдът няма правомощие да контролира преценката на работодателя да включи или не, евентуално до какъв размер, определено с вътрешните правила или договори допълнително премиялно възнаграждение. С такива правомощия съдът разполага, когато плащането е уговорено като постоянен елемент от трудовото възнаграждение и определянето на размера зависи от количеството и качеството на вложения труд, но не от приемането и изпълнението на определени политики от работодателя. Когато целевия бонус не е с постоянен характер и неговото изплащане не е безусловно задължение на работодателя, а се следва след извършване на автономна преценка на предварително определен от работодателя орган (служител), определянето на такъв и конкретният му размер, не подлежи на съдебен контрол.

В конкретния случай се установява, че допълнителното възнаграждение над основната работна заплата е категорично уговорено като дължимо в полза на ищеца, а не се изплаща по преценка на работодателя.

Първият спорен въпрос, поставен във въззивната жалба, е дали ищецът има право на такова възнаграждение за всички събрани суми в тези офиси или

само върху тези, които са събрани в полза на дружеството, но не и в полза на „Гаранционен Фонд България“ ЕООД. В тази връзка съдът приема, че събирането на суми от „Гаранционен Фонд България“ ЕООД е влизало в обема на работа на служителите от трите клона на дружеството, не е дейност, която е извън трудовите им задължения, поради което ищецът има право на възнаграждение в размер на 4.5% от всички суми, събрани в офисите на дружеството, независимо какъв е техният характер или предназначение.

Вторият спорен въпрос в производството е дали е основателно възражението на ответното дружество за прихващане на суми, които ищецът дължи на ответника. Става дума за суми, установени с влязло в сила решение, а именно - суми по Решение № 668 от 19.11.2019 г., постановено по гр.д.№ 2280/18 по описа на РСТ и Решение № 42 от 08.04.2020 г. постановено по в.гр.д.№ 41/20 на ОСТ, а именно ликвиден остатък от 1 060.86 лв. обезщетение и 793.73 лв. разноски.

Възражението на ответника за прихващане се явява основателно. В настоящият процес е установено, съобразно заключението на вещото лице, че за месец август 2018 г., на ищеца се дължи възнаграждение в размер на 969.20 лв.; за месец септември 2018 г. се дължи 568.72 лв. плюс 676.91 лв., общо 1 245.63 лв.; за месец октомври 2018 година- 568.72 лв. плюс 801.97лв., общо 1 370.69 лв.; за месец ноември 2018 година - 180.96 лв. плюс 170.33 лв., общо 351.29 лв. Общо на ищеца за периода се дължи трудово възнаграждение в размер на 3 936.81 лв., както и **лихва за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение в размер на 844.65 лв.**

Вземането за трудово възнаграждение е уредено от процесуалния закон като частично несеквестрируемо - чл.446 ал.1 от ГПК. Материалният закон забранява да се извършва компенсация с несеквестрируемата част от такова вземане без съгласието на кредитора – чл.105 от ЗЗД.

В тази връзка съдът държи да подчертае, че лихвата, която се дължи на ищеца заради забавено изплащане на трудовото възнаграждение в размер на 844.65 лева, е сума, която не е обхваната от забраната на чл. 105 от ЗЗД. Отделно от това, по делото са налице достатъчно данни, от които съдът може да изчисли секвестрируемата част от вземането на ищеца за трудово възнаграждение. Към 2018 година МРЗ е в размер на 510 лева, а brutното

трудова възнаграждение на ищеца е между две и четири минимални заплати. Приложима е разпоредбата на чл. 446, ал. 1, т. 2 от ГПК - Ако изпълнението е насочено върху трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата, може да се удържа само: 2. ако осъденото лице получава месечно възнаграждение в размер между двукратния размер на минималната работна заплата и четирикратния размер на минималната работна заплата - една втора част, ако е без деца, **и една трета част, ако е с деца, които издържа.**

През м. август чистата сума за получаване за трудово възнаграждение от страна на ищеца е 1537.92 лева или секвестрируемата част е 512.64 лева. За месец септември чистата сума на трудовото възнаграждение на ищеца възлиза на 1245.63 лева като секвестрируемата част е 415.21 лева. За м. октомври 2018 година чистата сума за получаване от ищеца като трудово възнаграждение възлиза на 1370.69 лева или секвестрируемата част е 456.90 лева. Общата секвестрируема част от дължимите за август-октомври 2018 година трудови възнаграждения на ответника възлиза на 1384.75 лева.

В обобщение следва да се отбележи, че е допустимо да се направи прихващане с дължимите на ищеца суми, както следва: 844.65 лв. лихви за забавено плащане и 1384.75 лева секвестрируема част от трудовото възнаграждение. Вземането на ответника срещу ищеца е в размер на ликвиден остатък от 1 060.86 лв. обезщетение и 793.73 лв. разноси. Съдът прави прихващане с дължимите на ответника разноси в размер на 793.73 лева от дължимите на ищеца от ответника лихви за забава в размер на 844.65 лева, поради което вземането на ответника за тези разноси се погасява. С остатъка от сумата в размер на 50.92 лева се погасява част от вземането на ответника в размер на 1060.86 лева, а останалата сума в размер на 1009.94 лева вземане на ответника спрямо ищеца се погасява от секвестрируемата част от дължимите на ищеца трудови възнаграждения.

Възражението на ответника за прихващане е изцяло основателно и следва да се уважи. При това положение предявеният от ищеца иск по чл. 86 от ЗЗД следва изцяло да се отхвърли поради извършено прихващане с дължимите на ответника суми, а искът за заплащане на трудово възнаграждение следва да се

уважи за сумата от 2926.87 лева и да се отхвърли до присъдения размер от 3 936.81 лв. поради направено съдебно прихващане.

По разноските съдът съобрази следното:

С обжалваното съдебно решение първостепенният съд е присъдил в полза на адвокат Л.И. адвокатско възнаграждение в размер на 805.58 лева на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА. С молба по чл. 248 от ГПК ответникът е поискал изменение на решението в тази му част като адвокатското възнаграждение бъде редуцирано до сумата от 564.70 лева. С Определение № 902 от 06.07.2021 година първостепенният съд е отхвърлил молбата на ответника за изменение на решението в тази му част. Постъпила е частна жалба от ответника срещу така постановеното определение, която следва да се разгледа в настоящото производство.

Частната жалба е неоснователна. Несъмнено е налице обективно съединяване на искове – иск за заплащане на трудово възнаграждение и иск по чл. 86 от ЗЗД за заплащане на законна лихва за забава върху претендираното трудово възнаграждение. При предявени два иска в производството, адвокатското възнаграждение се определя поотделно за всеки от тях, а не на база на общата цена на исковете. Постановеното от районния съд определение следва да бъде потвърдено.

По разноските в настоящото производство съдът съобрази следното:

Поради изменение на исковете претенциите на ищеца са за присъждане на възнаграждение в общ размер от 3936.81 лева и лихва за забава в размер на 844.65 лева. Поради извършено съдебно прихващане настоящата съдебна инстанция приема, че искът по чл. 86 ЗЗД е изцяло неоснователен, а искът за заплащане на трудово възнаграждение е основателен за сумата от 2926.87 лева.

Съгласно Наредба НАРЕДБА № 1 от 09 юли 2004 ЗА МИНИМАЛНИТЕ РАЗМЕРИ НА АДВОКАТСКИТЕ ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ при интерес от 1000 до 5000 лв. адвокатското възнаграждение се определя на 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв. или в случая 300 лева плюс 134.88 лева или 434.88 лева дължимо адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА. Дължимата от ответника държавна такса е в размер на 117.07 лева. В първа

инстанция ответникът е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 609 лева без ДДС или 731 лева с ДДС. Общата цена на исковете е 4,781.46 лева при уважен размер 2926.87 лева. Или основателността на исковата претенция е в размер на 61.21%. Ответникът има право за разноски за първа инстанция в размер на 38.79% или сумата от 236.23 лева без ДДС или 283.48 лева с ДДС.

Във въззивното производство ответникът е направил разноски за адвокат в размер на 240 лева с ДДС. Същият обжалва решението на първоинстанционния съд за сумата над 2,086.71 лева до присъдения размер от 3936.81 лева и за сумата от 844.65 лева. Общ материален интерес за въззивното обжалване - 2,649.75 лева. Уважен интерес - 1,854.59 лева. Въззивната жалба е основателна в размер на 70%, т.е. адвокатско възнаграждение в полза на ответника за въззивната инстанция - 140 лева без ДДС или 168 с ДДС. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат Л.И. И. минималното адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Доколкото се касае за трудов спор, при който работникът не може да бъде осъден за държавна такса и разноски, изплатени от бюджета на съда, същите следва да останат в тежест на работодателя.

Водим от горното, съдът, на основание чл. 271 от ГПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 249 от 04.06.2021 година, постановено по гр. д. № 1594/2020 година по описа на Районен съд – Търговище, в частта, в която е отхвърлено възражението на „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, седалище и адрес гр.Бургас, съдебен адрес гр.Б, ул.***** № 61-63, офис 1, адв.Х.М. АК-Б за прихващане със дължимите от КР. АТ. КР. ЕГН ***** към „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, суми по Решение № 668 от 19.11.2019 г., постановено по гр.д.№ 2280/18 по описа на РСТ и Решение № 42 от 08.04.2020 г. постановено по в.гр.д.№ 41/20 на ОСТ, а именно ликвиден остатък от 1 060.86 лв., обезщетение и 793.73 лв., разноски; в частта, в която е осъдено търговско дружество „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, да заплати на КР. АТ. КР. ЕГН ***** от гр.Т, сумата от 844.65 лв., представляваща лихва за забава върху неизплатеното трудово

възнаграждение, на основание чл.86 от ЗЗД; в частта, в която е осъдено търговско дружество „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, да заплати на КР. АТ. КР. ЕГН ***** от гр.Т сумата от 3 936.81 лв., представляваща трудово възнаграждение за периода месец август 2018 г. до 12.11.2018 година, ведно със законната лихва от 14.12.2020 г., на основание чл.128 от КТ, **само за разликата над 2926.87 лева до 3 936.81 лв.**, като в отменените части постановява:

Отхвърля предявения от КР. АТ. КР. ЕГН ***** от гр.Т, съдебен адрес гр.Търговище, ул.***** адв.Л.И. АК-Т срещу „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, седалище и адрес гр.Бургас, съдебен адрес гр.Б, ул.***** № 61-63, офис 1, адв.Х.М. АК-Б, иск по чл. 86 от ЗЗД за сумата от 844.65 лв., представляваща лихва за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение, както и предявения иск за заплащане на трудово възнаграждение за м. август до 12.11.2018 година за сумата от 1009.94 лева поради извършено съдебно прихващане с вземанията на „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900 срещу КР. АТ. КР. ЕГН ***** от гр.Т за дължими суми по Решение № 668 от 19.11.2019 г., постановено по гр.д.№ 2280/18 по описа на РСТ и Решение № 42 от 08.04.2020 г. постановено по в.гр.д.№ 41/20 на ОСТ, а именно ликвиден остатък от 1 060.86 лв. обезщетение и 793.73 лв. разноски.

Остава без уважение частната жалба на „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, против Определение № № 902 от 06.07.2021 година, постановено по гр. дело № 1594/2020 година, с което е отхвърлена молбата на „Фреш кредит“ ЕООД за изменение на Решение № 249 от 04.06.2021 година, постановено по гр. д. № 1594/2020 година по описа на Районен съд – Търговище в частта му на присъденото адвокатско възнаграждение.

Отменя Решение № 249 от 04.06.2021 година, постановено по гр. д. № 1594/2020 година по описа на Районен съд – Търговище в частта му, в която „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, седалище и адрес гр.Бургас, съдебен адрес гр.Б, ул.***** № 61-63, офис 1, адв.Х.М. АК-Б е осъдено да заплати на адвокат Л.И. И. гр.Търговище, ул. „Лилия“, № 4, вх.А, ет.1, офис 1 адв.Л.И. АК-Т възнаграждение за оказаната правна помощ на К.К., в размер на 805.58 лв., на основание чл.38, ал.2 от ЗА, **само за разликата над 434.88 лева до**

присъдения размер от 805.58 лева.

Отменя Решение № 249 от 04.06.2021 година, постановено по гр. д. № 1594/2020 година по описа на Районен съд – Търговище в частта му, в която е осъдено „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, седалище и адрес гр.Бургас, съдебен адрес гр.Б, ул.***** № 61-63, офис 1, адв.Х.М. от АК-Б, да заплати по сметка на РС-Търговище държавна такса по предявените иски в размер на 207.47 лв., **само за разликата над 117.07 лева до присъдения размер от 207.47 лева.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 249 от 04.06.2021 година, постановено по гр. д. № 1594/2020 година по описа на Районен съд – Търговище в останалата му обжалвана част, а именно – за сумата над 2 086.71 лева до 2 926.87 лева, представляваща трудово възнаграждение за м. август до 12.11.2018 година, ведно със законната лихва от 14.12.2020 г., на основание чл.128 от КТ.

ОСЪЖДА КР. АТ. КР. ЕГН ***** от гр.Т, съдебен адрес гр.Търговище, ул.***** адв.Л.И. АК-Т да заплати на „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, седалище и адрес гр.Бургас, съдебен адрес гр.Б, ул.***** № 61-63, офис 1, адв.Х.М. АК-Б, направените разноски за адвокатско възнаграждение за двете инстанции в размер на 451.48 лева с ДДС.

ОСЪЖДА „Фреш Кредит“ ЕООД, ЕИК 203495900, седалище и адрес гр.Бургас, съдебен адрес гр.Б, ул.***** № 61-63, офис 1, адв.Х.М. - АК-Б, да заплати на адвокат Л.И. И. гр.Търговище, ул. „Лилия“, № 4, вх.А, ет.1, офис 1, възнаграждение за оказаната правна помощ на К.К. във въззивната инстанция в размер на 300 лв., на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____